

at Folketinget, som Folketingsudvalget selv siger i Betænkningen, forrige Aar havde gjort det til Genstand for en meget indgaaende Drøftelse. Man maa efter den Tid, der er brugt dertil, ogsaa i Aar have givet det en meget indgaaende Drøftelse. Meningen med at forelægge det i Aar i Folketinget var vel, at der var valgt et delvis nyt Folketing, men jeg beklager i og for sig, at det ikke er blevet fremsat i Landstinget, da jeg tror, at Udsigterne for dets Gennemførelse da havde været større.

De Indvendinger, man kan have mod Loven, er imidlertid — det tror jeg, jeg kan sige paa mit Partis Vegne — af den Natur, at man maa kunne komme overens med Ministeren og Folketinget om dem. Den værste Anstødssten er efter min og andres Mening den betydelig større Udgift for Statskassen, som Loven involverer. Der har ogsaa i Folketinget fra et Mindretals Side hævet sig en spød Røst, som sagde, at det var med nogen Betænkelighed, man gik med til denne Merudgift paa 400,000 Kr., da man egentlig ikke vidste, hvor den skulde komme fra, men Mindretallet slog sig til Taals med, som det siger i Betænkningen, at Finansministeren og den højtærede Indenrigsminister havde sagt god for det og anbefalet det. Der er noget velgørende tillidvækkende ved en saadan Udtalelse. Der er ikke Tale om, hvor Pengene skal komme fra, det er tilstrækkeligt, at Ministrene udtaler, at de 400,000 Kr. kan afholdes. Jeg tvivler om, at Landstinget paa samme Maade kan slaa sig til Taals, det forekommer mig, at vi heroppe, saa længe det er muligt, dog maa forlange at vide lidt Besked om, hvor Pengene skal komme fra. Naar vi reviderer de sociale Love, er det næsten altid saaledes, at Statens Udgifter bliver større. Det kan være godt, og det er i mange Tilfælde godt, og jeg misunder ikke Sygekasserne det forøgede Tilskud, men det forekommer mig rigtigt, at dette høje Ting maa vide, hvor Pengene skal komme fra.

Der har i Folketinget været Divergens bl. a. ogsaa angaaende det Spørgsmaal, som den ærede sidste Taler omtalte, nemlig angaaende § 6, 1ste Stykke, der har givet Anledning til megen Omtale. Det er ikke, fordi § 6's 1ste Stykke er uklart, det er det ikke efter min Mening, der staar tydeligt nok, at: „Som nydende Medlemmer af en anerkendt Sygekasse kan kun optages ubemidlede Personer af Arbejderklassen og med dem i økonomisk Hense-

ende ligestillede“. Det er altsaa ganske klart, at det er Sygekassernes Opgave at støtte ubemidlede Personer baade af den ene og den anden Klasse, men det, der har været Divergens om, var den Udtalelse i det Udkast til en Vejledning, som ifølge Paragraffens 2det Stykke skal udarbejdes af Indenrigsministeriet, at Lønarbejdere qua Lønarbejdere er ubemidlede og altsaa bliver stillet paa en anden Maade end andre Personer. Der staar udtrykkeligt i Udkastet, at for Personer udenfor Arbejderklassen gælder det som Regel, at de ikke kan anses for ubemidlede, medens det for Personer indenfor Arbejderklassen gælder, at de skal anses for ubemidlede uden videre Undersøgelse. Jeg tror dog, at efter den Debat, der er ført i Folketinget, kan man nogenlunde slaa sig til Taals med, at Ministerens og Sygekasseinspektørens Mening vist maa være den, at Lønarbejdere og andre Mennesker skal behandles ens, idet der dog naturligvis for Lønarbejderen Vedkommende skal tages Hensyn til den Usikkerhed, som altid er til Stede for en Lønarbejder som Lønarbejder; dette er ganske naturligt, og det er ogsaa Lovens Mening. Jeg kan ikke se rettere, end at man efter de Udtalelser, der er faldne fra den højtærede Minister og fra anden Side i Folketinget, er kommet bort fra at betragte en Lønarbejder, fordi han er Lønarbejder, som ubemidlet; man er dog vist blevet enig om, at de, der kan optages i Sygekasser, skal behandles ens og skal være ubemidlede Folk, hvad enten de hører til den ene eller den anden Kategori. At saa en Lønarbejder, eftersom hans Stilling er usikker, oftere end andre bør henføres til Kategorien ubemidlet, er ganske klart.

I andet Stykke af § 6 er det fastslaaet, at økonomisk velstillede Medlemmer kan blive ved at være Medlemmer af Sygekassen, men ganske vist uden Statstilskud, selv om deres økonomiske Forhold forbedres saaledes, at de egentlig ikke skulde være Medlemmer af Sygekassen. Den sidste ærede Taler var inde paa dette Spørgsmaal og var meget tilfreds med den foreslaaede Ordning. Jeg er ganske uenig med ham heri, idet jeg mener, at Sygekassernes Opgave er at støtte de ubemidlede, og man kommer ganske udenfor Sygekasselovens Rammer, naar man beholder bemidlede Medlemmer i Sygekasserne. Det er selvfølgelig, at de ikke kan faa Tilskud af Statskassen, men det kan dog vist ikke helt undgaas, at de paa en vis Maade faar noget, ganske vist en me-